

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobkyně **N. T. V.**, zast. Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem AK se sídlem Praha 4, Na Pankráci 820/45, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, č. j. OAM-71/LE-BE02-HA08-2015, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, kterým jí nebyla udělena mezinárodní ochrana podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě uvedla, že byla zkrácena na svém právu vyjádřit se k předmětu řízení. Zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany má hmotněprávní následky, žalobkyně se v případě předání do Vietnamské socialistické republiky obává o svůj život, v jejím případě existují důvody pro postup dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Rady č. 343/2003. Na území ČR má žalobkyně manžela, který zde pobývá v rámci povolení k trvalému pobytu a žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm

nebyly důvodné pochybnosti. Žalovaný pouze uvádí, že žalobkyně žádá o ochranu opakovaně, žaloba proti rozhodnutí o zastavení řízení nemá odkladný účinek. Je navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný podal dne 11. 11. 2015 písemné vyjádření, v němž uvádí, že nesouhlasí s žalobními námitkami, odkazuje na obsah správního spisu s tím, že ve věci žalobkyně byl řádně zjištěn skutečný stav věci, případ byl posuzován ve všech souvislostech a správní orgán se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu řízení sdělila. K sdělením žalobkyně žalovaný opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí, po posouzení však žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Za účelem spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci byl s žalobkyní proveden pohovor, ve kterém měla prostor uvést veškeré relevantní důvody, které ji vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které měla. V odpovědích nebyla nijak omezována a s protokolem o pohovoru byla seznámena, svoji výpověď nijak nedoplňovala, nežádala změny a s obsahem protokolu souhlasila, správnost přetlumočeného textu potvrdila svým podpisem. Žalovaný dále odkazuje na shromážděné podklady, z nichž vycházel a které jsou součástí spisového materiálu. K námitce o existenci reálného rodinného a soukromého života na území ČR pak žalovaný připomíná, že rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008, s tím, že tyto otázky je potřebné řešit prostřednictvím zákona o pobytu cizinců. Pro důvodnou obavu z návratu žalobkyně do země původu nespátřil žalovaný žádný důvod, není členem žádné politické strany ani hnutí, neměla žádné problémy se státními úřady či jinými institucemi. Ze země vycestovala legálně na cestovní doklad s vízem za účelem podnikání, rovněž neměla potíže z důvodu rasy, národnosti, pohlaví či náboženského přesvědčení. Nesplacený dluh v zemi původu u soukromého věřitele není azylově relevantním důvodem a judikatura NSS dokládá, že ekonomické problémy v zemi původu a obavy z věřitelů nejsou relevantní důvody z hlediska zákona o azylu (čj. 8 Azs 12/2011 ze dne 27. 9. 2011). Správní orgán dále připomíná, že ve věci rozhodl věcně, tedy mezinárodní ochranu neudělil, nikoliv procesně, tedy zastavením řízení, jak uvádí žaloba, která i své námitky směřuje proti procesnímu rozhodnutí. Není pravdou, že žalobkyně neměla možnost se vyjádřit k podkladům, byl s ní proveden pohovor a byla seznámena s podklady rozhodnutí 9. 7. 2015. Chtěla se s nimi pouze stručně seznámit, nežádala žádného doplnění, pouze zopakovala, že chce na území ČR zůstat se svým manželem. Součástí správního spisu je protokol o tomto seznámení žalobkyně s podklady, za přítomnosti tlumočnicka vietnamštiny. K námitce o nemožnosti žalobkyně uvést veškeré skutečnosti pak žalovaný připomíná, že s žalobkyní byl proveden pohovor, byla seznámena s podklady a její námitky jsou proto zcela nedůvodné, znamenaly by přenášení břemene tvrzení na žalovaného, což je nepřípustné – viz rozhodnutí NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003. Žalovaný si není vědom toho, že by se žalobkyně písemně a opakovaně domáhala svých práv, jak namítá v žalobě, v rozhodnutí měl žalovaný odkázat na to, že žádost o mezinárodní ochranu je opakovaná a účelová. Námitka se však zcela míjí s obsahem napadeného rozhodnutí. Žalovaný rozhodoval o první žádosti žalobkyně, domnívá se však, že je účelová, neboť byla podána až po zadržení a umístění v ZZC Bělá-Jezová. Z pohovoru plyne, že žalobkyně se svého nelegálního pobytu byla plně vědoma, avšak pro jeho legalizaci žádné aktivní kroky nepodnikla. Z její žádosti o mezinárodní ochranu je pak snaha o legalizaci pobytu zřejmá. Žalovaný odkazuje na dosavadní judikaturu, která považuje azyl za institut výjimečný, který neslouží jako

náhradu institutů zákona o pobytu cizinců. Žalovaný vyjádřil souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání a navrhuje zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu plyne, že žalobkyně podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 20. 4. 2015, uvedla, že je státním příslušníkem Vietnamu, vdaná, její manžel žije v ČR, kde pobývá i ona od března 2008. Je bez vyznání, nikdy nebyla politicky organizována, má nedokončené základní vzdělání, ve Vietnamu nepracovala, zde jako kadeřnice. Do ČR přiletěla na platný cestovní doklad s vízem za účelem podnikání, v ČR chce zůstat s manželem, s nímž se zná od r. 2013. Sňatek byl uzavřen 18. 3. 2015, manžel má upraven dlouhodobý pobyt. Žalobkyně nejprve uvedla, že má pracovní povolení i zdravotní pojištění, po dotazu žalovaného ale opravila, že má brigádní smlouvu a zdravotní pojištění si platí sama. Do r. 2009 měla vízum za účelem podnikání, pak dlouhodobý pobyt do r. 2011, nepřevzala si ale korespondenci a byl jí zrušen. Poté dostávala opakované výjezdní příkazy, nevycestovala, neboť zde má manžela. Do Vietnamu se nechce vrátit, má tam velký dluh. Se zastupitelským úřadem navázala žalobkyně kontakt, obdržela nový pas v dubnu 2015. **Dne 19. 5. 2015 byl s žalobkyní proveden pohovor,** uvedla, že před odjezdem z Vietnamu žila s manželem a synem v pronajatém domě, před provdáním pracovala, ale výdělek byl velmi malý, po svatbě již nepracovala. Syn se narodil 5. 11. 2004, v r. 2008 se žalobkyně rozhodla odjet a získat v zahraničí práci, syn zůstal s manželem a manželství bylo v r. 2014 rozvedeno. Ze země původu odjela za prací, vyřídila si cestovní doklad, na cestu si půjčila a toto stále splácí. Chtěla v ČR podnikat, vydělat si peníze a vrátit se zpět. Od r. 2011 zde žila nelegálně, prodávala oblečení a posléze pracovala v kadeřnictví, nelegálnosti pobytu si byla vědoma. Vrátit se nechce, má zde manžela, také si potřebuje vydělat na splacení dluhu. S manželem se seznámila v továrně, vzali se 18. 6. 2015. Od r. 2013 žili ve společné domácnosti, mají pokoj v bytě v rodinném domě. Manžel pracuje jako pomocná síla v kuchyni. O mezinárodní ochranu žalobkyně požádala poté, co byla zadržena a o této možnosti se dozvěděla. Ve vlasti s úřady žádné problémy neměla, neumí si však představit, že by měla opustit manžela. **Dne 9. 7. 2015 byla žalobkyně seznámena s podklady,** které správní orgán shromáždil za účelem posouzení její situace, uvedla, že jí stačí stručné seznámení, poté uvedla, že zde má manžela a chce s ním zůstat, doplnění podkladů nenavrhl.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který

Ize udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Po přezkoumání věci konstatuje krajský soud, že Krajský soud v Praze před tím, než postoupil zdejšímu soudu žalobu žalobkyně z důvodu věcné a místní příslušnosti, vyžádal její doplnění, tedy vyzval žalobkyni k jejímu řádnému doplnění, včetně poučení o ust. § 37 a § 71 s.ř.s. Doplnění žaloby vytýká správnímu orgánu, že žalobkyni neumožnil uvést základní tvrzení, namítá důvodnost postupu dle čl. 3 odst. 2 Nařízení Rady č. 343/2003, s tím, že žalobkyně nebyla vyslechnuta. Takové skutečnosti však soud při přezkoumání věci vůbec nezjistil, naopak, jak uvádí shora, z průběhu spisu je naprosto patrné, že správní řízení ve věci žalobkyně a její žádosti o udělení mezinárodní ochrany proběhlo zcela v souladu s jednotlivými ustanoveními správního řádu i zákona o azylu. Žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany byla žalovaným řádně přijata, bylo zjištěno, že žalobkyně žádá vést řízení ve své mateřtině, tedy jazyce vietnamském a byl proto ustanoven tlumočnick tohoto jazyka, přítomný vždy při styku žalobkyně a žalovaného a vyhotovení protokolů. S žalobkyní byl proveden řádný pohovor, dostalo se jí potřebného poučení a následně byla zcela řádně seznámena s podklady žalovaného, k nimž měla možnost se vyjádřit a byla i

dotázána, zda nenavrhuje jakékoliv doplnění podkladových materiálů. Žalobní námitky tak nelze jinak, než pokládat za zcela irelevantní a účelové.

Z Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 a jeho čl. 3 odst. 2 plyne, že odchýlně od odst. 1 může každý členský stát posoudit žádost o azyl, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. V tom případě se tento členský stát stává příslušným členským státem ve smyslu tohoto nařízení a přebírá povinnosti spojené s touto příslušností. V případě potřeby uvědomí původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o stanovení příslušnosti členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět. Krajský soud neshledal žádný důvod ani souvislost věci žalobkyně s cit. ustanovením předmětného Nařízení, žaloba žádné bližší důvody neuvádí, soud je proto přesvědčen, že i cit. ustanovení je pro věc bezpředmětné a nebyl shledán důvod pro jeho využití. Jedinou reálnou námitkou žaloby, dle přesvědčení soudu, je námitka o rodinné vazbě žalobkyně s manželem, s nímž žije na zdejším území ve společné domácnosti a s nímž chce zůstat. K tomu soud však připomíná, že zcela oprávněně žalovaný v daných souvislostech odkázal na jednotlivé instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, neboť manželství s cizím státním příslušníkem, který má na zdejším území upraven dlouhodobý pobyt, azylově relevantním důvodem není a ani být nemůže, viz znění §§ 12 – 14b) zákona o azylu shora. Žalobkyně uvedla v průběhu řízení, že dosud nemá zcela splacený dluh v zemi původu a ráda by si vydělala prostředky na jeho doplacení. Se státními či jinými orgány země původu žádné problémy neměla. V tomto směru je pak zcela na místě využití žalovaným citované judikatury Nejvyššího správního soudu, co do konstatování nedůvodnosti ekonomických či dlužních problémů v zemi původu žalobce v souvislosti s azylovým žádáním. Po přezkoumání věci pak v dalším soud plně odkazuje co do nenaplnění podmínek jednotlivých ustanovení zákona o azylu, jak citovány shora, na rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, plně s jeho odůvodněním souhlasí. Žalobkyně neuváděla žádné důvody pro udělení azylu dle § 12, a to ani v samotné žalobě, podmínky ust. §§ 13 a 14b) zákona o azylu nesplňuje. Pro závěr o neexistenci důvodů humanitárního směru ve smyslu § 14 cit. zákona měl žalovaný dostatečné podklady, tato úvaha je zcela v pravomoci správního orgánu a soud nezjistil, že by žalovaný jakkoliv překročil meze své správní úvahy. Z podkladů, které jsou aktuální a dostatečné, jsou obsahem správního spisu, žalobkyně s nimi byla řádně seznámena a jsou citovány na str. 5 a 6 rozhodnutí, pak vyplývá, že žalobkyně není pro případ návratu do země původu ohrožena žádnou azylově relevantní újmou, konečně, žalobkyně ani žádnou takovou reálnou námitku neuvedla ani v žalobě. S odkazem na podrobné odůvodnění rozhodnutí správního orgánu tedy na závěr krajský soud konstatuje nedůvodnost žaloby, správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí žalovaného, soud proto postupem dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu coby nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. prosince 2016

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně